

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2014. május 27.*

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Sürgősségi előzetes döntéshozatali eljárás — Büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés — Az Európai Unió Alapjogi Chartája — 50. és 52. cikk — A ne bis in idem elve — A Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló egyezmény — 54. cikk — Azon büntetés fogalma, amelyet »már végrehajtottak« vagy amelynek »végrehajtása folyamatban van«”

A C-129/14. PPU. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet az Oberlandesgericht Nürnberg (Németország) a Bírósághoz 2014. március 20-án érkezett, 2014. március 19-i határozatával terjesztett elő az előtte

Zoran Spasic ellen folytatott büntetőeljárásban,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: V. Skouris elnök, K. Lenaerts alelnök, R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, M. Safjan, C. G. Fernlund tanácselnökök, A. Ó Caoimh, C. Toader (előadó), D. Šváby, E. Jarašiūnas, S. Rodin és F. Biltgen bírák,

főtanácsnok: N. Jääskinen,

hivatalvezető: Illéssy I. tanácsos,

tekintettel a kérdést előterjesztő bíróság 2014. március 19-i, a Bírósághoz 2014. március 20-án érkezett kérelmére, miszerint az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bíróság eljárási szabályzata 107. cikkének megfelelően sürgősségi eljárásban bírálják el,

tekintettel a Bíróság harmadik tanácsának az e kérelemnek helyt adó 2014. március 31-i határozatára,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2014. április 28-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- Z. Spasic képviseletében A. Schwarzer Rechtsanwalt,
- a német kormány képviseletében T. Henze és J. Kemper, meghatalmazotti minőségben,
- a francia kormány képviseletében D. Colas és F.-X. Bréchet, meghatalmazotti minőségben,

* Az eljárás nyelve: német.

- az olasz kormány képviselőjében G. Palmieri, meghatalmazotti minőségben, segítője: L. Ventrella avvocato dello Stato,
  - az Európai Unió Tanácsa képviselőjében P. Plaza és Z. Kupčová, meghatalmazotti minőségben,
  - az Európai Bizottság képviselőjében W. Bogensberger és R. Troosters, meghatalmazotti minőségben,
- a főtanácsnok meghallgatását követően,
- meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenben aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény (HL 2000. L 239., 19. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 9. o.; a továbbiakban: SVE) *ne bis in idem* elvének alkalmazásával kapcsolatos 54. cikkének értelmezésére vonatkozik, valamint e rendelkezésnek az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 50. cikkével való összeegyeztethetőségére.
- 2 Ezt a kérelmet a Z. Spasic ellen, az általa Olaszországban elkövetett csalás miatt Németországban indított büntetőeljárás keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

A Charta

- 3 A Charta „A kétszeres eljárás alá vonás és a kétszeres büntetés tilalma” című 50. cikke ennek „Igazságszolgáltatás” megnevezésű VI. címében található. A következőképpen szól:

„Senki sem vonható büntetőeljárás alá és nem büntethető olyan bűncselekményért, amely miatt az Unióban a törvénynek megfelelően már jogerősen felmentették vagy elítélték.”
- 4 A Chartában foglalt jogokat, szabadságokat és elveket az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése értelmében a Charta VII. címében foglalt, az értelmezést és alkalmazást szabályozó általános rendelkezéseknek megfelelően kell értelmezni, kellően figyelembe véve a Chartában említett azon magyarázatokat, amelyek meghatározzák az egyes rendelkezések eredetét.
- 5 A Chartának „A Charta értelmezésére és alkalmazására vonatkozó általános rendelkezések” VII. címében foglalt, „A jogok [...] hatálya [...]” című 52. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) Az e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. Az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.

[...]

(3) Amennyiben e Charta olyan jogokat tartalmaz, amelyek megfelelnek az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezményben biztosított jogoknak, akkor e jogok tartalmát és terjedelmét azonosnak kell tekinteni azokéval, amelyek az említett egyezményben szerepelnek. Ez a rendelkezés nem akadályozza meg azt, hogy az Unió joga kiterjedtebb védelmet nyújtson.

[...]

(7) Az Unió és a tagállamok bíróságainak kellően figyelembe kell venniük e Charta értelmezésére vonatkozó iránymutatásként készült magyarázatokat.”

- 6 A magyarázatok az Alapjogi Chartához (HL 2007. C 303., 17. o., a továbbiakban: a Chartához fűzött magyarázatok) az 50. cikk kapcsán kimondják, hogy a *ne bis in idem* elve nem csak egy adott állam joghatóságán belül, hanem több tagállam joghatósága között is érvényesül, ami megfelel az uniós jog vívmányainak. Az ugyanezen 50. cikkre vonatkozó magyarázatok egyébiránt kifejezetten utalnak az SVE 54–58. cikkére, és kifejtik, hogy a rendkívül korlátozott számú kivételt, amely lehetővé teszi a tagállamok számára a *ne bis in idem* elvétől való eltérést, a Charta 52. cikke (1) bekezdésének korlátozásokra vonatkozó horizontális záradéka határozza meg.

Az SVE

- 7 Az SVE-t a Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás (HL 2000. L 239., 13. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 2. kötet, 3. o.) végrehajtása érdekében kötötték meg.
- 8 Az SVE 54. cikke „A kétszeres büntetés tilalma (*ne bis in idem*) elvének alkalmazása” című 3. fejezetben található. E cikk a következőképpen szól:

„Az ellen a személy ellen, akinek a cselekményét a Szerződő Felek egyikében jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján nem lehet egy másik Szerződő Fél területén büntetőeljárást indítani, amennyiben elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti Szerződő Fél jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani.”

A schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló jegyzőkönyv

- 9 Az SVE-t az uniós jogba a schengeni vívmányoknak az Európai Unió keretébe történő beillesztéséről szóló, az Amszterdami Szerződéssel az Európai Unióról szóló szerződéshez és az Európai Közösséget létrehozó szerződéshez csatolt jegyzőkönyv (HL 1997. C 340., 93. o.; a továbbiakban: schengeni jegyzőkönyv) a mellékletében meghatározottak szerint, „schengeni vívmányok” címen illesztette be. A jegyzőkönyv felhatalmazást adott tizenhárom tagállamnak arra, hogy egymás között megerősített együttműködést hozzanak létre a schengeni vívmányok hatálya alá eső területeken.
- 10 A schengeni jegyzőkönyv 1. cikke értelmében időközben az Olasz Köztársaság is az SVE aláíró államává vált.
- 11 Az említett jegyzőkönyv 2. cikkének (1) bekezdése a következőképpen szól:

„[...]

[Az Európai Unió Tanácsa] a szerződések megfelelő rendelkezéseivel összhangban egyhangúlag meghatározza a schengeni vívmányokat alkotó valamennyi rendelkezés vagy határozat jogalapját.

Az ilyen rendelkezésekre és határozatokra vonatkozóan és a Tanács által meghatározott joggal összhangban az Európai [Unió] Bírósága a szerződések megfelelő hatályos rendelkezései által ráruházott hatásköröket gyakorolja. [...].

A fent említett intézkedések meghozataláig és az 5. cikk (2) bekezdésének sérelme nélkül a schengeni vívmányokat alkotó rendelkezéseket és határozatokat az Európai Unióról szóló szerződés VI. címén alapuló jogi aktusoknak kell tekinteni.”

- 12 Az Európai Közösséget létrehozó szerződés és az Európai Unióról szóló szerződés vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően a schengeni vívmányokat alkotó valamennyi rendelkezés, illetve határozat jogalapjának meghatározásáról szóló, 1999. május 20-i 1999/436/EK tanácsi határozat (HL L 176., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 1. kötet, 152. o.) elfogadására a schengeni jegyzőkönyv 2. cikke (1) bekezdésének alkalmazásával került sor. Az 1999/436 határozat 2. cikkéből és ennek A. mellékletéből az derül ki, hogy a Tanács az SVE jogalapjaként az EU 34. cikket és az EU 31. cikket jelölte meg.

Az Európai Unió keretébe beillesztett schengeni vívmányokról szóló (19.) jegyzőkönyv

- 13 Az EUM-Szerződéshez csatolt, az Európai Unió keretébe beillesztett schengeni vívmányokról szóló (19.) jegyzőkönyv (HL 2008. C 115., 290. o.) felhatalmazást adott 25 tagállamnak arra, hogy az Európai Unió intézményi és jogi keretén belül egymás között megerősített együttműködést hozzanak létre a schengeni vívmányok hatálya alá eső területeken. Így e jegyzőkönyv 2. cikke értelmében:

„A schengeni vívmányokat az 1. cikkben említett tagállamokra a 2003. április 16-i csatlakozási okmány 3. cikkének és a 2005. április 25-i csatlakozási okmány 4. cikkének sérelme nélkül alkalmazni kell. A schengeni megállapodások által létrehozott Végrehajtó Bizottság helyébe a Tanács lép.”

Az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv

- 14 Az EUM-Szerződéshez csatolt, az átmeneti rendelkezésekről szóló (36.) jegyzőkönyv (HL 2008. C 115., 322. o.) 9. cikke a következőképpen fogalmaz:

„Az uniós intézmények, szervek és hivatalok által az Európai Unióról szóló szerződés alapján a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadott jogi aktusok joghatása mindaddig fennmarad, amíg azokat a Szerződések alapján hatályon kívül nem helyezik, semmisnek nem nyilvánítják, vagy nem módosítják. Ugyanez vonatkozik a tagállamok között az Európai Unióról szóló szerződés alapján megkötött megállapodásokra.”

- 15 Az említett jegyzőkönyv 10. cikkének (1) és (3) bekezdése szerint:

„(1) Átmeneti intézkedésként a büntetőügyekben folytatott rendőrségi és igazságügyi együttműködés területén a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt elfogadott jogi aktusok tekintetében az intézmények az említett szerződés hatálybalépésének időpontjában a következő hatáskörrel fognak rendelkezni: a Bizottságnak az Európai Unió működéséről szóló szerződés 258. cikke szerinti hatáskörei nem alkalmazhatók, az Európai Unióról szóló szerződésnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt hatályos változata VI. címében az Európai Unió Bíróságára ruházott hatáskörök pedig változatlanok maradnak abban az esetben is, ha azok elfogadására az Európai Unióról szóló szerződés korábbi 35. cikke (2) bekezdésének értelmében került sor.

[...]

(3) Az (1) bekezdésben foglalt átmeneti intézkedés a Lisszaboni Szerződés hatálybalépését követő öt év elteltével mindenképpen hatályát veszti.

[...]

A 2002/584/IB kerethatározat

- 16 A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.; a továbbiakban: 2002/584 kerethatározat) 1. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az európai elfogatóparancs egy tagállamban kibocsátott igazságügyi hatósági határozat, amely azt a célt szolgálja, hogy egy másik tagállam a büntetőeljárás lefolytatása, szabadságvesztés-büntetés, illetve szabadságelvonással járó intézkedés végrehajtása végett a keresett személyt elfogja és átadja.”

- 17 A 2002/584 kerethatározat 2. cikkének (1) bekezdése szerint az európai elfogatóparancs különösen akkor bocsátható ki, ha a szabadságvesztést kiszabó ítéletet vagy a szabadságelvonással járó intézkedést már meghozták, és ezek időtartama legalább négy hónap.
- 18 Az európai elfogatóparancs végrehajtása az ugyanezen kerethatározat 3. és 4. cikkében meghatározott okokból tagadható meg.

A 2005/214/IB kerethatározat

- 19 A 2009. február 26-i 2009/299/IB tanácsi kerethatározattal (HL L 81., 24. o.) módosított, a kölcsönös elismerés elvének a pénzbüntetésekre való alkalmazásáról szóló, 2005. február 24-i 2005/214/IB tanácsi kerethatározat (HL L 76., 16. o.; a továbbiakban: 2005/214 kerethatározat) (2) preambulumbekkezdése szerint „[a] kölcsönös elismerés elvét kell alkalmazni az igazságügyi és közigazgatási hatóságok által kiszabott pénzbüntetésekre, az ilyen büntetéseknek a büntetés kiszabása szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való végrehajtásának megkönnyítése érdekében”.

A 2008/909/IB kerethatározat

- 20 A kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL L 327., 27. o.) „Célkitűzés és hatály” című 3. cikke a következőképpen rendelkezik:

„(1) E kerethatározat célja azon szabályok megállapítása, amelyek értelmében a tagállamok az elítélt személy társadalmi beilleszkedésének elősegítése érdekében elismernek egy ítéletet és végrehajtják a büntetést.

(2) Ezt a kerethatározatot kell alkalmazni, ha az elítélt személy a kibocsátó államban vagy a végrehajtó államban tartózkodik.

[...]

A 2009/948/IB kerethatározat

- 21 A joghatóság gyakorlásával kapcsolatos, büntetőeljárások során felmerülő összeütközések megelőzéséről és rendezéséről szóló, 2009. november 30-i 2009/948/IB tanácsi kerethatározat (HL L 328., 42. o.) (3) preambulumbekkezdése kimondja:

„Az e kerethatározatban meghatározott intézkedéseknek az olyan helyzetek megelőzésére kell irányulniuk, amikor ugyanazon személlyel szemben ugyanazon cselekmények miatt különböző tagállamokban vannak folyamatban párhuzamosan büntetőeljárások, ami végül azoknak az eljárásoknak két vagy több tagállamban történő jogerős lezárásához vezethet. Ennélfogva a kerethatározat arra irányul, hogy megakadályozza [...] az [SVE] 54. cikkében meghatározott és az Európai Közösségek Bírósága által értelmezett *ne bis in idem* elv megsértését.”

- 22 E kerethatározat 5. cikkének (1) bekezdése szerint, ha egy tagállam illetékes hatósága ésszerű okok alapján feltételezi, hogy egy másik tagállamban párhuzamosan eljárás folyik, kapcsolatba lép e másik tagállam illetékes hatóságával a párhuzamos eljárások fennállásának megerősítése érdekében azzal a céllal, hogy közvetlen konzultációt kezdeményezzen.

A nemzeti jogok

A német jog

- 23 A német büntető törvénykönyv (Strafgesetzbuch) „A külföldön elkövetett cselekmények egyéb eseteire való alkalmazhatóság” című 7. §-ának (1) bekezdése értelmében:

„A német büntetőjog hatálya kiterjed a külföldön német állampolgár sérelmére elkövetett cselekményekre, ha a cselekmény az elkövetés helyén büntetendő, vagy ha az elkövetés helye egyetlen büntető joghatóság alá sem tartozik.”

- 24 A német büntető törvénykönyv „Csalás” című 263. §-a a következőképpen szól:

„(1) Aki önmaga vagy harmadik személy jogtalan vagyoni haszonszerzése végett másnak azáltal okoz vagyoni kárt, hogy tények színlelésével vagy valós tények elferdítésével, illetve elhallgatásával más tévedésbe ejt vagy tévedésben tart, öt évig terjedő szabadságvesztéssel vagy pénzbüntetéssel büntetendő.

[...]

(3) Különösen súlyos esetekben a büntetés hat hónaptól tíz évig terjedő szabadságvesztés. Különösen súlyos eset főszabály szerint, ha az elkövető

1. a cselekményt üzletszerűen vagy [...] bűnszövetségben követi el”

- 25 Az Európai Közösségek Bíróságának az EU 35. cikk alapján a büntetőügyekben való rendőrségi és igazságügyi együttműködés terén előzetes döntéshozatalra utalás útján való megkereséséről szóló, 1998. augusztus 6-i német törvény (Gesetz betreffend die Anrufung des Gerichtshofs der Europäischen Gemeinschaften im Wege des Vorabentscheidungsverfahrens auf dem Gebiet der polizeilichen Zusammenarbeit und der justitiellen Zusammenarbeit in Strafsachen nach Art. 35 des EU-Vertrages; BGBl. 1998 I., 2035. o.) 1. §-a értelmében bármely német bíróság az EU 35. cikkben meghatározott területre vonatkozóan előzetes döntéshozatali kérdést terjeszthet a Bíróság elé, akár a kerethatározatok érvényessége vagy értelmezése, akár az egyezmények értelmezése, akár pedig a vonatkozó végrehajtási intézkedések érvényessége vagy értelmezése kapcsán.

Az olasz jog

- 26 Az olasz büntető törvénykönyv (codice penale) „Csalás” című 640. cikkének (1) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Aki mást színlelt vagy csalárd módon tévedésbe ejt, és ezáltal önmaga vagy más számára és egy harmadik személy sérelmére jogtalan hasznot szerez, hat hónaptól három évig terjedő szabadságvesztéssel és 51–1032 euró összegű pénzbüntetéssel büntetendő.

[...]”

- 27 Az olasz büntetőeljárás törvénykönyv (codice di procedura penale) 444. cikkének (1) bekezdése szerint:

„A vádlott és az ügyész indítványozhatja, hogy a bíróság megfelelő nemű és mértékű helyettesítő szankciót vagy legfeljebb harmadával csökkentett mértékű pénzbüntetést vagy – amennyiben a körülményekre tekintettel a szabadságvesztés időtartama, legfeljebb harmadával csökkentve, nem haladja meg az öt évet –, önállóan vagy pénzbüntetés kiszabása mellett szabadságvesztést szabjon ki.”

- 28 Az olasz büntetőeljárás törvénykönyv 656. cikkének (5) bekezdése szerint az ügyész felfüggeszti a három évet meg nem haladó szabadságvesztés-büntetés végrehajtását. Amennyiben az elítélt nem indítványozza szabadságvesztést helyettesítő intézkedés alkalmazását, az ügyész e törvénykönyv 656. cikkének (8) bekezdése értelmében visszavonja a végrehajtás felfüggesztését.

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 29 A Bírósághoz előterjesztett előzetes döntéshozatal iránti kérelemből és a benyújtott iratokból kitűnik, hogy Z. Spasic szerb állampolgárt, a Staatsanwaltschaft Regensburg (regensburgi ügyészség, Németország) azzal vádolja, hogy bünszövetség tagjaként Milánóban (Olaszország), 2009. március 20-án csalást követett el. A sértett, Wolfgang Soller, német állampolgár, miután Z. Spasic bűnsegédje kapcsolatba lépett vele, Z. Spasicnak 40 000 eurót adott át kisebb címletű bankjegyekben, amiért cserébe később hamisnak bizonyult 500 eurós bankjegyeket kapott.
- 30 Mivel a Staatsanwaltschaft Innsbruck (innsbrucki ügyészség, Ausztria) más, hasonló módon elkövetett bűncselekmények miatt európai elfogatóparancsot bocsátott ki ellene 2009. augusztus 27-én, Z. Spasicot Magyarországon, 2009. október 8-án letartóztatták, majd átadták az osztrák hatóságoknak. Ebben a tagállamban hét év hat hónap szabadságvesztésre ítélték, amely ítélet 2010. augusztus 26-án jogerőre emelkedett.
- 31 2010. február 25-én az Amtsgericht Regensburg (regensburgi elsőfokú bíróság) a Milánóban elkövetett csalások miatt nemzeti elfogatóparancsot bocsátott ki, amely a Staatsanwaltschaft Regensburg által 2010. március 5-én kibocsátott európai elfogatóparancs alapjául szolgált.
- 32 A Tribunale ordinario di Milano (milánói rendes bíróság, Olaszország) a 2012. június 18-i határozatában, amely 2012. július 7-én jogerőre emelkedett, Z. Spasicot a távollétében egyrészt egy év szabadságvesztésre, másrészt 800 euró pénzbüntetésre ítélte a Milánóban 2009. március 20-án elkövetett csalás miatt. A Tribunale ordinario di Milano ezen határozatából kitűnik, hogy Z. Spasic, mivel Ausztriában volt fogvatartásban, írásban tett vallomást, amely alapján a nemzeti bíróság a büntető törvénykönyv 640. cikkét, illetve a büntetőeljárás törvény 444. cikkét és 656. cikkének (5) bekezdését alkalmazta. A Tribunale ordinario di Milano mellett működő ügyészség ez utóbbi törvény 656. cikkének (5) bekezdése értelmében a végrehajtást felfüggesztette.

- 33 Ugyanezen ügyészség a 2013. január 5-i határozatával visszavonta a büntetésvégrehajtás felfüggesztését, és elrendelte az elítélt fent említett egy év szabadságvesztés-büntetés letöltése és a 800 euró pénzbüntetés megfizetése iránti őrizetbe vételét.
- 34 2013. november 20-án az Amtsgericht Regensburg Z. Spasic ellen újabb, kiterjesztett nemzeti elfogatóparancsot bocsátott ki, amelynek I. pontja a 2010. február 25-i nemzeti elfogatóparancsban már szereplő, Milánóban, 2009. március 20-án W. Soller sérelmére bűnszövetségben elkövetett csalásra vonatkozik, a II. pontja pedig más cselekményekre.
- 35 Z. Spasic előzetes letartóztatásban van Németországban 2013. december 6. óta, vagyis azóta, hogy a 2010. március 5-i európai elfogatóparancs végrehajtása alapján az osztrák hatóságok átadták őt a német hatóságoknak.
- 36 Z. Spasic az Amtsgericht Regensburg előtt megtámadta a fogvatartását elrendelő határozatot, és lényegében azzal érvelt, hogy a *ne bis in idem* elve értelmében nem lehet Németországban eljárás alá vonni a Milánóban, 2009. március 20-án elkövetett cselekmények miatt, mivel ugyanezen cselekmények miatt vele szemben a Tribunale ordinario di Milano már hozott jogerős és végrehajtható büntető ítéletet.
- 37 A 2014. január 13-án hozott végzéssel az Amtsgericht Regensburg a kérelmét elutasította, és az ügyet a Landgericht Regensburg (regensburgi területi bíróság) elé utalta. 2014. január 23-án Z. Spasic banki átutalással megfizette a Tribunale ordinario di Milano által kiszabott 800 euró összegű pénzbüntetést, és a Landgericht Regensburghoz benyújtotta a fizetési bizonylatot.
- 38 A 2014. január 28-i határozattal a Landgericht Regensburg arra hivatkozva hagyta helyben az Amtsgericht Regensburg végzését, hogy az előzetes letartóztatás fenntartása jogszerűen alapítható a 2013. november 20-i elfogatóparancs I. pontjában meghatározott tényállásra, vagyis a Milánóban, 2009. március 20-án elkövetett és a Tribunale ordinario di Milano által elítélt cselekményekre.
- 39 Z. Spasic a Landgericht Regensburg e határozata ellen fellebbezést az Oberlandesgericht Nürnberghez (nürnbergi fellebbviteli bíróság) terjesztett elő. Lényegében azzal érvel, hogy az SVE 54. cikkének korlátozó rendelkezései nem korlátozhatják jogszerűen a Charta 50. cikkének hatályát, és hogy mivel megfizette a 800 euró pénzbüntetést, szabadlábra kell helyezni.
- 40 A kérdést előterjesztő bíróság szerint, amely megjegyzi, hogy ezzel kapcsolatban a Bundesgerichtshof (szövetségi legfelsőbb bíróság) állandó ítélezési gyakorlatára hivatkozik, az SVE 54. cikke a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett korlátozó rendelkezésnek minősül. Ennélfogva a Charta 50. cikkében rögzített *ne bis in idem* elve az SVE 54. cikkében meghatározott feltételek mellett alkalmazandó. Mindazonáltal ez a bíróság megjegyzi, hogy a Bíróság még sem az SVE 54. cikkének a Charta 50. cikkével való összeegyeztethetőségével, sem pedig azzal nem foglalkozott, hogy milyen hatással bír az, ha az egyazon határozatban szabadságvesztésre és pénzbüntetésre ítélt személy csupán a pénzbüntetést fizette be.
- 41 E körülmények között az Oberlandesgericht Nürnberg felfüggesztette az eljárást, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:
- „1) Összeegyeztethető-e az [SVE] 54. cikke a [Charta] 50. cikkével annyiban, amennyiben a kétszeres eljárás alá vonás tilalmát ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést már végrehajtották, végrehajtása folyamatban van, vagy az ítélet meghozatalának helye szerinti állam jogszabályainak értelmében azt többé nem lehet végrehajtani?

- 2) Akkor is teljesül-e az [SVE] 54. cikke szerinti – említett – feltétel, ha az ítélet meghozatalának helye szerinti államban kiszabott, két önálló részből (a jelen esetben szabadságvesztésből és pénzbüntetésből) álló büntetésnek csak egy részét (a jelen esetben: a pénzbüntetést) hajtották végre?”

A Bíróság hatásköre

- 42 Az előzetes döntéshozatalra utaló határozatból kitűnik, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelem az EUMSZ 267. cikkben alapul, jóllehet a feltett kérdés az SVE-re vonatkozik, amely egyezmény az EU-Szerződésnek a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt hatályos VI. címébe tartozik.
- 43 E tekintetben nem vitatott, hogy az EUMSZ 267. cikk szerinti szabályozás hatálya a Bíróság – 2014. december 1-jéig hatályos – EU 35. cikkben alapuló előzetes döntéshozatali hatáskörére is kiterjed, az e rendelkezésben előírt feltételek fenntartásával (lásd ebben az értelemben: Santesteban Goicoechea ítélet, C-296/08. PPU, EU:C:2008:457, 36. pont).
- 44 Az Amszterdami Szerződés hatálybalépésének időpontjáról szóló, az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* 1999. május 1-jén közzétett tájékoztatóból (HL L 114., 56. o.) kitűnik, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság az EU 35. cikk (2) bekezdése alapján tett nyilatkozatával elfogadta a Bíróság hatáskörét az EU 35. cikk (3) bekezdésének b) pontja szerinti eljárások lefolytatására.
- 45 Ilyen körülmények között önmagában az a tény, hogy az előzetes döntéshozatalra utaló határozat nem említi az EU 35. cikket, hanem az EUMSZ 267. cikkekre utal, nem vonhatja maga után a Bíróságnak az Oberlandesgericht Nürnberg által előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések megválaszolására való hatáskörének hiányát (lásd ebben az értelemben: Santesteban Goicoechea-ítélet, EU:C:2008:457, 38. pont).
- 46 A fenti megfontolások összességét figyelembe véve a Bíróság hatáskörrel rendelkezik a feltett kérdések megválaszolására.

A sürgősségi eljárásról

- 47 Az Oberlandesgericht Nürnberg a jelen előzetes döntéshozatal iránti kérelem – az Európai Unió Bírósága alapokmányának 23a. cikkében és eljárási szabályzatának 107. cikkében szereplő – sürgősségi eljárásban történő elbírálását kérte.
- 48 A kérdést előterjesztő bíróság e kérelmét azzal indokolta, hogy Z. Spasic fogvatartásának jogszerűsége a Bíróságnak az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekre adandó válaszától függ.
- 49 A Bíróság a 2014. március 31-i határozatában az előadó bíró javaslatára, a főtanácsnok meghallgatását követően úgy határozott, hogy az EUMSZ 267. cikk (4) bekezdése és az eljárási szabályzatának 107. cikke alapján helyt ad a nemzeti bíróság előzetes döntéshozatal iránti kérelem sürgősségi eljárásban történő elbírálására irányuló kérelmének.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

- 50 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy bár az SVE 54. cikke a *ne bis in idem* elvének alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy a büntetést már nem lehet végrehajtani, az alapügy tekintetében ez irreleváns, mivel az olasz jog értelmében, amint az a Bíróság elé terjesztett iratokból kitűnik, és amint azt a tárgyaláson megerősítették, az e tagállamban Z. Spasiccal szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetés még végrehajtható.

Az első kérdésről

- 51 Az első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az SVE 54. cikke, amely a *ne bis in idem* elv alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést „már végrehajtották”, „végrehajtása folyamatban van”, vagy azt többé nem lehet végrehajtani (a továbbiakban: végrehajtási feltétel), összeegyeztethető-e a Charta ezt az elvet rögzítő 50. cikkével.
- 52 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az SVE 54. cikke különbözik a Charta 50. cikkének szövegétől annyiban, hogy a *ne bis in idem* elv alkalmazását a végrehajtási feltételhez köti.
- 53 A Bíróság kimondta, hogy a Charta 50. cikkében szabályozott *ne bis in idem* elvének az alapeljárás szerintihez hasonló büntetőeljárásokra történő alkalmazása azt feltételezi, hogy a vádlottal szemben jogerős határozattal már megtett intézkedések büntető jellegűek (Åkerberg Fransson-ítélet, C-617/10, EU:C:2013:105, 33. pont), ami a jelen ügyben nem vitatott.
- 54 Ebben az összefüggésben az előterjesztett első kérdés megválaszolásához először is emlékeztetni kell arra, hogy a Chartához fűzött magyarázatoknak – amelyek az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése értelmében a Charta értelmezésére vonatkozó iránymutatásként készültek, és az Unió, illetve a tagállamok bíróságai által kellően figyelembe veendő – a Charta 50. cikkére vonatkozó részei a Charta 52. cikke (1) bekezdésének horizontális záradéka alá eső rendelkezések között kifejezetten utalnak az SVE 54. cikkére.
- 55 Ebből következik, hogy az SVE 54. cikkében foglalt további feltétel a *ne bis in idem* elve olyan korlátozásának minősül, amely összeegyeztethető a Charta 50. cikkével, mivel ezeket a korlátozásokat a Chartához fűzött – az EUSZ 6. cikk (1) bekezdésének harmadik albekezdése és a Charta 52. cikkének (7) bekezdése által hivatkozott – magyarázatok 50. cikkel kapcsolatos részei teljes mértékben lefedik. Mindenesetre, illetve a Charta 50. cikkére vonatkozó magyarázatokban használt kifejezésektől függetlenül, a Charta 50. cikkében biztosítottnál kiterjedtebb védelmet egy további feltételtől függővé tevő végrehajtási feltétel az említett cikkben meghatározott jogok Charta 52. cikke értelmében vett korlátozásának minősül.
- 56 A Charta 52. cikke (1) bekezdésének első mondata szerint e Chartában elismert jogok és szabadságok gyakorlása csak a törvény által, és e jogok lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható. E bekezdés második mondata szerint az arányosság elvére figyelemmel, korlátozásukra csak akkor és annyiban kerülhet sor, ha és amennyiben az elengedhetetlen és ténylegesen az Unió által elismert általános érdekű célkitűzéseket vagy mások jogainak és szabadságainak védelmét szolgálja.
- 57 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a *ne bis in idem* elv korlátozását a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett, törvény általi korlátozásnak kell tekinteni, mivel az SVE 54. cikkéből ered.
- 58 Az említett elv lényeges tartamát illetően meg kell jegyezni, hogy amint a német és a francia kormány megjegyezte, az SVE 54. cikkében meghatározott végrehajtási feltétel önmagában nem kérdőjelezi meg a *ne bis in idem* elvét. Az említett feltétel ugyanis annak elkerülésére szolgál, hogy olyan személy ellen, akinek cselekményét az egyik szerződő államban már jogerősen elbírálták, ugyanazon cselekmény alapján egy másik szerződő államban ne lehessen újabb büntetőeljárást indítani, és ezáltal e személy végül büntetlen maradjon, ha az előbbi állam a kiszabott büntetést nem hajtotta végre (lásd ebben az értelemben: Kretzinger-ítélet, C-288/05, EU:C:2007:441, 51. pont).
- 59 Következésképpen az SVE 54. cikkéhez hasonló rendelkezést úgy kell tekinteni, hogy az tiszteletben tartja a Charta 50. cikkében meghatározott *ne bis in idem* elv lényeges tartalmát.

- 60 Mindazonáltal meg kell vizsgálni, hogy az SVE 54. cikkében meghatározott végrehajtási feltétel arányos-e, ami először is annak vizsgálatát teszi szükségessé, hogy ezt a feltételt úgy lehet-e tekinteni, hogy az megfelel a Charta 52. cikkének (1) bekezdése értelmében vett általános érdekű célkitűzésnek, és ha igen, tiszteletben tartja-e az ugyanezen rendelkezés értelmében vett arányosság elvét.
- 61 E tekintetben először is meg kell jegyezni, hogy az EUSZ 3. cikk (2) bekezdése alapján az Unió egy belső határok nélküli, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló olyan térséget kínál polgárai számára, ahol a személyek szabad mozgásának biztosítása a külső határok ellenőrzésére, a menekültügyre, a bevándorlásra, valamint a bűnmegelőzésre és bűnüldözésre vonatkozó megfelelő intézkedésekkel párosul.
- 62 Amint az az EUMSZ 67. cikk (3) bekezdéséből kiderül, az Unió számára kitűzött, a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térséggé alakulásra irányuló cél következménye, hogy az Unió a bűncselekmények, a rasszizmus és az idegengyűlölet megelőzésére és leküzdésére irányuló intézkedésekkel, valamint a rendőri, az igazságügyi és az egyéb, hatáskörrel rendelkező hatóságok koordinációjára és együttműködésére irányuló intézkedésekkel, továbbá a büntetőügyekben hozott bírósági határozatok kölcsönös elismerése és – amennyiben szükséges – a büntető jogszabályok közelítése révén a biztonság magas szintjének garantálásán munkálkodik.
- 63 Márpedig az SVE 54. cikkében meghatározott végrehajtási feltétel ebbe az összefüggésbe illeszkedik, mivel a jelen ítélet 58. pontjában kifejtettek szerint a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül annak elkerülését szolgálja, hogy valamely uniós tagállamban a jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést.
- 64 Nem vitatható tehát, hogy az SVE 54. cikkében meghatározott végrehajtási feltétel alkalmas a kitűzött cél elérésére. Azáltal ugyanis, hogy a kiszabott büntetés végre nem hajtása esetén valamely szerződő állam hatóságai számára lehetővé teszi, hogy a valamely másik szerződő államban jogerős ítélettel elítélt személyt ugyanazon cselekmény miatt eljárás alá vonja, csökkenti annak veszélyét, hogy az elítélt elkerüli a büntetést azzal, hogy az ítélethozatal államának területét elhagyja.
- 65 A végrehajtási feltételnek a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül annak elkerülésére irányuló, általános érdekű célkitűzés teljesítése szempontjából való szükségességét illetően, hogy a valamely uniós tagállamban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést, meg kell jegyezni, hogy uniós szinten kétségtelenül létezik – amint a Bizottság az írásbeli észrevételeiben és a tárgyaláson megjegyezte – számos, a tagállamok közötti büntetőjogi együttműködés elősegítésére szolgáló intézkedés.
- 66 E tekintetben meg kell említeni a 2009/948 kerethatározatot, amelynek 5. cikke az egyes tagállamoknak az ugyanazon tényekre vonatkozó büntetőeljárás lefolytatására párhuzamos hatáskörrel rendelkező hatóságait arra kötelezi, hogy közvetlen konzultációt kezdjenek egymással annak érdekében, hogy konszenzusra jussanak valamely olyan tényleges megoldásról, amelynek célja a párhuzamos eljárások hátrányos következményeinek az elkerülése.
- 67 Az ilyen közvetlen konzultációk adott esetben egyrészt azt eredményezhetik, hogy a jogerős büntető ítéletet hozó bíróság helye szerinti tagállam hatóságai a 2002/548 kerethatározat rendelkezései alapján a kiszabott büntetések végrehajtása céljából európai elfogatóparancsot bocsátanak ki. Másrészt a konzultációk a 2005/214 és a 2008/909 kerethatározat rendelkezései alapján azt eredményezhetik, hogy az egyik tagállamban kiszabott büntetéseket egy másik tagállamban hajtják végre (lásd a 2005/214 kerethatározat értelmezéséről: Baláz-ítélet, C-60/12, EU:C:2013:733).
- 68 Márpedig az ilyen kölcsönös jogsegély-intézkedések nem függnak az SVE 54. cikkében meghatározotthoz hasonló végrehajtási feltételtől, ennélfogva nem alkalmasak a kitűzött cél teljes mértékű megvalósítására.

- 69 Igaz ugyan, hogy ezek a mechanizmusok elősegíthetik a határozatok Európai Unión belüli végrehajtását, mégis az alkalmazásuk különböző feltételektől és végeredményben a jogerős büntető ítéletet hozó bíróság helye szerinti tagállam döntésétől függ, mivel ez a tagállam az uniós jog szempontjából nem köteles biztosítani az ezen ítélettel kiszabott büntetések tényleges végrehajtását. Az e tagállam számára az említett kerethatározatok alapján nyújtott lehetőségek tehát nem biztosíthatják annak elkerülését, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül az Unióban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést, ha az első büntető ítéletet hozó állam a kiszabott büntetést nem hajtja végre.
- 70 Egyébiránt, bár a 2008/909 kerethatározat lehetővé teszi a szabadságvesztés-büntetésnek a büntető ítéletet hozó bíróság helye szerinti tagállamtól eltérő tagállamban való végrehajtását, meg kell állapítani, hogy a 4. cikk értelmében ez a lehetőség függ mind az elítélt hozzájárulásától, mind pedig attól, hogy a büntető ítéletet hozó tagállam meggyőződött arról, hogy a büntetés végrehajtó állam általi végrehajtása az elítélt személy társadalomba való beilleszkedésének elősegítését szolgálja. Következésképpen e kerethatározat által felállított rendszer elsődleges célja nem annak megakadályozásában áll, hogy az Unióban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést, és nem alkalmas e célkitűzés teljes mértékű megvalósítására.
- 71 Ezenkívül ki kell emelni, hogy az SVE végrehajtási feltétele azt foglalja magában, hogy valamely tagállamban jogerős ítélettel elítélt személyt ugyanazon cselekményért ne lehessen eljárás alá vonni, amennyiben az adott ügy sajátos körülményei és az első elítélés szerinti tagállam hozzáállása azt lehetővé tette, hogy a büntetést már végrehajtsák, vagy végrehajtása folyamatban legyen, adott esetben az uniós jog által meghatározott, a büntetés-végrehajtás elősegítését szolgáló intézkedések alkalmazásával. Az SVE 54. cikkében meghatározott keretben az ilyen eljárás alá vonásra csakis akkor kerülhet sor, ha az uniós jog jelenlegi rendszere – valamilyen okból – nem volt elegendő annak kizárásához, hogy az Unióban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést.
- 72 Következésképpen az SVE 54. cikkében meghatározott végrehajtási feltétel nem haladja meg az annak elkerüléséhez – határokon átnyúló viszonylatban – szükséges mértéket, hogy az Unióban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést.
- 73 Mindazonáltal az SVE 54. cikkében foglalt feltételnek valamely adott ügyben való *in concreto* alkalmazása keretében nem zárható ki, hogy a hatáskörrel rendelkező nemzeti bíróságok – az EUSZ 4. cikk (3) bekezdése alapján és a másodlagos uniós jog Bizottság által hivatkozott büntetőjogi intézkedéseitől ösztönözve – egymással kapcsolatba lépjenek, és konzultációkat kezdenek annak érdekében, hogy megbizonyosodjanak arról, hogy az első elítélés szerinti tagállam a kiszabott büntetést valóban végre kívánja-e hajtani.
- 74 A fentiekre tekintettel tehát az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy az SVE 54. cikke, amely a *ne bis in idem* elv alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést „már végrehajtották”, vagy „végrehajtása folyamatban van”, összeegyeztethető a Chartának ezt az elvet rögzítő 50. cikkével.

A második kérdésről

- 75 A második kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy az SVE 54. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy csupán azon pénzbüntetés megfizetéséből, amelyet egy másik tagállam bíróságának ítéletében olyan személlyel szemben szabtak ki, akivel szemben ugyanazon ítéletben egy még végre nem hajtott szabadságvesztés-büntetést is kiszabtak, nem lehet arra következtetni, hogy e rendelkezés értelmében a büntetést már végrehajtották vagy annak végrehajtása folyamatban van.
- 76 E kérdés megválaszolásához először is emlékeztetni kell arra, hogy az Európai Unión belül nem került sor a tagállamok büntető anyagi és eljárási jogának széles körű harmonizációjára.

- 77 Az SVE 54. cikkében meghatározott *ne bis in idem* elve nem csupán annak elkerülésére irányul, hogy a szabadságon, a biztonságon és a jog érvényesülésén alapuló térségen belül az Unióban jogerős büntető ítélettel elítélt személyek elkerüljék a büntetést, hanem arra is, hogy a tagállamok büntető jogszabályainak harmonizációja vagy közelítése hiányában garantálja a jogbiztonságot a közszervezetek jogerőre emelkedett határozatainak tiszteletben tartásával.
- 78 Az alapügyben, amint az olasz kormány a tárgyaláson megerősítette, Z. Spasiccal szemben két főbüntetést szabtak ki, mégpedig egy szabadságvesztés-büntetést és egy pénzbüntetést.
- 79 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az uniós jog egységes alkalmazása a tagállamok büntető jogszabályainak harmonizációja hiányában is megköveteli a tagállamok jogára nem utaló rendelkezés önálló és egységes értelmezését, figyelembe véve azon rendelkezés összefüggéseit, amelybe illeszkedik, és a kitűzött célt (lásd ebben az értelemben: van Esbroeck-ítélet, EU:C:2006:165, 35. pont, Mantello-ítélet, EU:C:2010:683, 38. pont, és Baláž-ítélet, C-60/12, EU:C:2013:733, 26. pont).
- 80 Jóllehet az SVE 54. cikke - egyes számot használva – úgy rendelkezik, hogy „a büntetést már végrehajtották”, ez a feltétel nyilvánvalóan azt a helyzetet is magában foglalja, ha két főbüntetést szabtak ki, mint az alapügyben is, vagyis egy szabadságvesztés-büntetést és egy pénzbüntetést.
- 81 Az ezzel ellentétes értelmezés ugyanis az SVE 54. cikkében meghatározott *ne bis in idem* elv tartalmának kiüresítéséhez vezetne, és akadályozná az említett cikk hatékony alkalmazását.
- 82 Következésképpen, mivel a kiszabott két büntetés egyike az SVE 54. cikke értelmében nem tekinthető „végrehajtottnak”, ezt a feltételt nem lehet teljesültnek tekinteni.
- 83 Ami azt a kérdést illeti, hogy az alapügyben szóban forgó helyzet megfelel-e az SVE szintén 54. cikkében meghatározott azon feltételnek, amely szerint a *ne bis in idem* elv alkalmazhatóságához a büntetés „végrehajtása folyamatban” kell hogy legyen, nem vitatott, hogy Z. Spasic a szabadságvesztés-büntetés végrehajtását meg sem kezdte Olaszországban (lásd ebben az értelemben: Kretzinger-ítélet, EU:C:2007:441, 63. pont).
- 84 A főbüntetesként kiszabott két szankciót továbbá úgy tekinteni sem lehet, hogy a pénzbüntetés megfizetése miatt a büntetés SVE 54. cikke értelmében vett „végrehajtása folyamatban van”.
- 85 A fentiekre tekintettel a második kérdésre azt a választ kell adni, hogy az SVE 54. cikkét úgy kell értelmezni, hogy csupán azon pénzbüntetés megfizetéséből, amelyet egy másik tagállam bíróságának ítéletében olyan személlyel szemben szabtak ki, akivel szemben ugyanazon ítéletben egy még végre nem hajtott szabadságvesztés-büntetést is kiszabtak, nem lehet arra következtetni, hogy e rendelkezés értelmében a büntetést már végrehajtották vagy annak végrehajtása folyamatban van.

A költségekről

- 86 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján, a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) **A Benelux Gazdasági Unió államai, a Németországi Szövetségi Köztársaság és a Francia Köztársaság kormányai között a közös határaikon történő ellenőrzések fokozatos megszüntetéséről szóló, 1985. június 14-i Schengeni Megállapodás végrehajtásáról szóló, 1990. június 19-én Schengenen aláírt és 1995. március 26-án hatályba lépett egyezmény**

54. cikke, amely a *ne bis in idem* elv alkalmazását ahhoz a feltételhez köti, hogy elítélés esetén a büntetést „már végrehajtották”, vagy „végrehajtása folyamatban van”, összeegyeztethető a Chartának ezt az elvet rögzítő 50. cikkével.

- 2) Az említett egyezmény 54. cikkét úgy kell értelmezni, hogy csupán azon pénzbüntetés megfizetéséből, amelyet egy másik tagállam bíróságának ítéletében olyan személlyel szemben szabtak ki, akivel szemben ugyanazon ítéletben egy még végre nem hajtott szabadságvesztés-büntetést is kiszabtak, nem lehet arra következtetni, hogy e rendelkezés értelmében a büntetést már végrehajtották vagy annak végrehajtása folyamatban van.

Aláírások